

(Priloga Vrtcu.)

Št. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1901.

IX. tečaj.

Na večer . . .

Na večer mati zemlja
Se pokropi z rosicami,
Odene se z meglicami,
Zadremlje in zaspi — brezskrbno.

Le ti, očetovsko nebo,
Oči odpiraš sto in sto;
Prižigaš svetle zvezdice
In pazno paziš kroginkrog,
Da tvojih ljubljenih otrok
Nihče ne moti v mehkem miru.

Silvin Sardenko.

Mladost.

Slana je pala
Pozno spomladi,
Mlade cvetice
Je pokončala.

Tudi smrt bela
Ne bo vprašala,
Ali si mlad še —
Ampak te vzela!

Branko.

Ne, lažnik pa res nočem biti.

6. Nasledki laži.

Že v začetku leta sem resno mislil na to, da bi vam laž pokazal tudi na sliki. Že sem bil pri nekem mojstru slikarju in sem ga prosil, naj bi mi naslikal „laž“ in sicer v podobi zastavice ali „rebusa.“ Rekel sem mu, da naj jo naslika po svoji bistri glavici in risarski učenosti tako, kakor vé in zna; samo to sem mu še posebej nasvetoval, da naj ji naredi prav kratke noge, češ, na kratkih nogah jo bodo takoj spoznali moji čitateljčki, naj bo sicer še tako grda spaka, saj je vsem znan pregovor: „Laž ima kratke noge.“

Pa me gospod umetnik ni uslišal. Ne vem, zakaj ne; morda se mu je laž zdela tako grda, da ni mogel najti pri nobeni živi stvari, ki hodi po nogah, primernega „portreta“. Torej si moram pomagati brez slike in vam kar z besedo nekoliko opisati to grdo pokveko z malimi nožicami.

Pa zakaj trdim s pregovorom, da ima laž kratke noge?

Kdor ima kratke noge, počasi hodi. Kdor pa počasi hodi: a) ne more bežati, ter ga lahko ujamejo in kaznujejo; b) ne more daleč priti.

a) Sicer so lažniki v obče jako zviti in prekanjeni ljudje; vendar dolgo se pa laž le ne dá prikrivati. Večkrat se lažnik sam tako zareče, da se ujame v lastne zanjke. In kaj mu je pomagala laž? Prva, jako občutljiva kazen, ki si jo nakoplje lažnik, je v tem, da pride ob vse zaupanje pri ljudeh, da mu tudi takrat ne verjamejo, kadar govori resnico. Saj vam je znana zgodbica o Janezku, ki je pasel ovce, pa se je hotel norčevati s kmeti. Ves obupen je klical: „Volk, volk, pomagajte!“ Dobri kmetje so prišli na pomoč z raznim orodjem, da bi nagnali volka. Ker pa volka nikjer ni bilo, so se zopet povrnili na svoje delo. Zviti Janezek se jim je pa v pest smejal. Tako razposajen je bil še drugič in tretjič. A ko je pa volk res prišel, je Janezek zastonj klical na pomoč; nikogar ni bilo blizo, ker so

mislili vsi, da se zopet norčuje in laže. Volk pa je raztrgal ovce in njega.

Mnogokrat hoče lažnik z lažjo popraviti svojo napako, pa jo le še poslabša; mesto enega greha ima dva. Najpametnejše je, da oni, kateri je kaj zagrešil, kar odkritosrčno spozna svojo napako. Vsak moder človek mu jo bo rajše odpustil, ali pa vsaj veliko milejše kaznoval, kakor pa če bi jo bil z lažjo skrival in tajil.

Večkrat pa tudi Bog sam občutno kaznuje lažnika. V zgodbah sv. pisma se boste učili (če se že niste) o nekem hlapcu, Gieciju, ki je bil kaznovan s strašno gobovo boleznijo zato, ker se je bil zlagal. Oh, kako je imela ta laž kratke nožice! (Ako imaš pri rokah knjigo, beri v Zgodbah stare zaveze 67. zgodbo). — Se strašnejša kazen je zadela moža Ananija in njegovo ženo Safiro, ki sta se bila zlagala prvemu papežu, sv. Petru. O tej laži pa lahko rečem, da celo nič nog ni imela: Ananija se je zlagal in komaj ga je utegnil sv. Peter še pošteno okregati, takoj je padel na tla in pri tej priči umrl! Čez tri ure pride še njegova žena k sv. Petru — se zlaže — apostol je ostro posvari — lažnica se zgrudi na tla in izdihne dušo. (Natančneje je to opisano v 84. zgodbi nove zaveze).

Iz življenja krivoverca Kalvina se pripoveduje to-le: Ko so ga silili njegovi privrženci, naj vendar svoj nauk potrdi tudi s kakim čudežem, jim je slednjič obljubil, da bo določen dan obudil mrtveca. Vedel pa je, da kaj takega ne more storiti, zato si hoče pomagati z grdo goljufijo in zapové zdravemu človeku, naj se dela, kakor bi bil mrtev, in ko mu bo dal znamenje, naj zopet vstane. Kakor dogovorjeno, tako je bilo tudi storjeno. Calvin opravi dogovorjene „ceremonije“, toda mrlič ne vstane; Gospod ga je za tako ostudno potuho in laž kaznoval z naglo smrtjo.

b) Laž ima pa tudi zato kratke noge, ker človeka močno ovira na poti do časne in večne sreče.

Že do svetne sreče težko dospe lažnik, čigar lažnivost je obče znana; takemu ne zaupajo boljših služb, zlasti tam ne, kjer se v denarnih rečeh zahteva zanesljiva zvestoba.

Rimski cesar Trajan je bil v vojski premagal tracijskega kralja in je s seboj vzel njegovega sina. Ker je deček kazal lepe lastnosti, je sklenil Trajan, da si ga bo določil za naslednika. — Nekega dne se je posinovljeni princ sprehajal po cesarskem vrtu in trgjal sadje. Trajan zapazi to in, da bi izkušal dečka, ga vpraša, ko se je vrnil v palačo: „Kje pa si bil?“ V zadregi odvrne deček: „V šoli.“ — Hudo vžaljen radi te drzne laži reče cesar: „Sklenil sem bil, da te povzdignem na cesarski prestol; kot lažnik pa nisi vreden cesarstva!“ — Ali je bila draga ta laž, kaj ne!?

Pa tudi na poti proti nebesom je laž velika opovira. To že lahko izpoznate iz vsega tega, kar sem vam že do sedaj povedal o laži. Pristavim le še to-le: Vsak greh kolikor toliko poslabša naše srce, kakor ga nasprotno zboljša vsaka čednost. Laž pa še posebno poslabša vsega človeka, pokvari ves njegov značaj; kdor je laži vaje, se ne more imenovati poštenjak. Kdor ne loči resnice od laži, tudi ne bo ločil svojega od tujega. Mlad lažnik — star tat! Kdor laže, ta krade. Pa s tem je povedana le ena pot do hudobije; a laž jih pozna še več drugih.

Kar sem ti danes povedal o laži, upam, te bo, mladi čitatelj, zopet močno potrdilo v sklepu: „Ne, lažnik pa res ne bom! Nikoli — nikdar!“

Zvon.

„Bom, bom — — —“
Donel je zvona glas
In „Ave“ oznanjal
Je v tiho vas.

Jaz pa naročil sem
Glasom zvoná:
„Nesite prošnje te
Tja do nebá — — —“

Pobožno množica molila je
In mnogo pač prosila je
Boga nebes — — —

Dobrotno je odvrnil zvon:
„Bom, bom, bom, bom,
Res, bom — — —“

P. Cvetov.

Čurnova Francka.

(Črtica, spisal F. S. Pavletov.)

I.

Prav za cerkvijo je stala majhna hišica. Na starikavi s slamo pokriti strehi je iz zelenega mahu pogajjala trava in na robih ob strani so se bili naselili vrabci. Nad hišo je visela stara hruška in njene krivenčaste veje in tako saj nekoliko branila streho pred burjo, ki bi jo bila sicer raznesla na vse štiri strani.

Okna so bila majhna, tuintam zalepljena s papirjem, in vrata so začrnela od dima. Sploh: vse je kazalo, da se Čurnovim ne godi prav dobro. In res se jim ni, odkar je umrl oče. Prej se je še živelo. Francki, stara je bila kakih osem let, so se zdeli oni dnevi, ko so živeli še oče, kakor nebesa. — No, seveda misliti si morate, da Francka ni bila bogvé kako prebrisana in premetena, ampak nasprotno. — Torej ni čuda, da je primerjala nebesa veliki hiši, tako veliki, kakor je Rebernikarjeva tam na bregu. In v tej hiši je Bog hišni oče, Marija mati. Po vsej hiši stojé miza pri mizi in na njih polne sklede mlečne kaše in riža. Angelci pa nosijo na mizo in strežejo pridnim otrokom. Da, ravno tako si je Francka predstavljala nebesa in nič drugače.

Slabo se je godilo Francki že tako v otročjih letih in o tem je pričal njen obraz, ki je bil bleđ in suh. A ni bila suha radi učenja — o, nikakor ne. Saj se niti učila ni. V šolo je hodila pač celi dve leti, toda ni poznala druge črke kakor črko: f. In še to si je bila tako čudno zapomnila.

Le poslušajte! — Nek večer je bilo, ko so prišli mati od soseda, kjer so delali in stem zaslužili nekaj krajcarjev za silo. In začudili so se, ko so dobili Francko sedečo na ognjišču. Na glavi je držala abecednik in z rokama je tiščala od zgoraj na platnice.

„Kaj pa delaš?“

„Oh, — ta abc mi noče v glavo.“ — Govorila je prav počasi in zategnjeno. „Že dolgo časa sedim tukaj in pritiskam žnjim na glavo, da bi se odbila, pa

se noče. V šoli so rekli danes gospod učitelj, da sem „zabita“.

„Pojdi, pojdi prismoda! Zakaj pa ne paziš v šoli, kaj delajo gospod učitelj?“

„O, ja. Saj jih zmirom gledam, kako usta odpirajo in zapirajo. Včasih poskusim sama, nato se mi pa smejejo.“

„Prav imajo!“

„A danes so rekli, da bom zaprta, če ne bom znala jutri ‚abc‘.“

„No, počakaj, da zakurim in pristavim večerjo k ognju, potlej ti bom že pomagala, da se boš ložje naučila.“

In res, ko je zaplapolal ogenj, so sedli mati poleg nje, Francka je odprla abecednik in gledala mater.

„Vidiš, ta okrogla, zgrbljena črka kakor korenina, je *a*. Reci *a*!“

„Ja.“

„Ne ‚ja‘ ampak ‚a‘.“

„*a*.“

Nato sta šli dalje in po dolgem trudu sta prišli do črke „f“. „Ta-le kakor kljuka od dežnika zvita črka je „f“. A Francka nikakor ni mogla ponoviti. Ni šlo, pa ni šlo. Naposled so se mati zmislili na fižol, ki se je kuhal v lončku.

„No, kaj pa je to-le v loncu?“

„Fižol. Kaj je že kuhan?“

„Tiho! Vidiš, kar na fižol se spomni, pa boš lahko povedala, kakšna je ta črka.“

Mejtem je začel fižol vreti in mati niso več utegnili učiti jo. Trudni so bili. Po večerji so legli spat. In Francka tudi. A celo noč se ji je sanjalo samo o „fižolu“.

Drugo jutro je šla v šolo. A vse one črke, ki se jih je bila naučila, so bile izginile. Le „fižol“ ji je hodil na misel. Celo pot do šole je šepetala predse: fižol — fižol ...

In v šoli so jo poklicali gospod učitelj:

„No, Francka, povej, kaj si se naučila.“

Francka pa je še vedno mislila na svoj „fižol“, zato se je odrezala krepko:

„Fižol.“

In tedaj, da bi jih videli vse te drobne glavice v šoli, kako so se premaknile, kakor žitno klasje na polji, kadar potegne veter. Druga k drugi so se nag-nile in nastal je smeh in krik, kakor na vasi pri igri.

Od onega dne pa Francka ni hodila več v šolo. Gospod učitelj so uvideli, da je nezmožna za učenje, zato so jo spustili domov.

In kdo je bil bolj vesel nego Francka. Saj ni imela nikoli nič skrbi in nadloge več s tistim „abc“.

II.

Res, da je bila Francka nekoliko neumna, toda bila je pridna, ubogljiva deklica. Nikdar ni žalila ma-tere, vse, karkoli so ji rekli, tega se je držala.

A da ljubi svojo mater, to je pokazala tedaj, ko so bili oboleli.

Tako-le bolj v začetku spomladi je bilo. Tri leta potem, ko je bila izostala iz šole. Vreme je bilo otožno, deževno. Po cestah so se delale umazane kaluže vsled snega, ki se je topil. In tuintam je začelo deževati, pa zopet prenehalo. Čurnova mati pa so ležali v mrzli sobici bolni, že tretji dan. Ni bila mehka postelja, slama se je kazala pri zglavju. In da slama ni mehko ležišče, to vé oni, ki je že ležal na nji. Mrzilo jih je in glava jih je bolela že drugi dan.

Francka pa je sedela pri postelji in pazila na vsak njihov giblje. Niti premaknila se ni, akoravno jo je zeblo v bose noge. Ni imela črevljev. Pač, imela jih je, a prsti so lahko radovedno gledali v svet

„Francka, tako nekam slabo mi je, ali bi šla k Rebernikarjevi gospe po malo juhe? — Radi ti jo bodo dali, kar prosi jih.“

„O da, mati, prav rada grem.“

Vzela je lonček in hitela na prosto.

Deževalo je. Precej debele, goste kaplje so padale. A Francka ni pazila na to. Misel, da so mati lačni in da jih bode topla juha pogrela, in da bodo gotovo ozdraveli, ta misel ji je dala moč, ko je hitela. V raz-trgane čevljičke ji je prihajala mokrota, dež jo je bil

v razkriti obraz in tanka obleka se je močila. Stresalo jo je po vsem životu, a ni šla domov. Hitela je po dežju, kolikor je mogla. In kako jih bode juha pokrepčala! Zdelo se ji je, takoj jim bo odleglo. In hitela je.

Popolnoma premočena, je prihitela k Rebernikarjevim.

Ob straneh jo je zbadalo, kakor z iglami in njeno dihanje je bilo urno, neenakomerno. V drobni obrazek je rdela in bledela.

„Gospa. — — Mati — so — bolni — in prosijo nekoliko juhe.“

„Kaj pa jim je?“ je vprašala Rebernikarjeva gospa sočutno.

„Ne vem. Zebe jih in glava jih boli.“

„Jera! Vzemi lonček in napolni ga z juho. Deni tudi kos mesa notri. Potem pa pojdi s Francko in poglej, kako in kaj“, so se obrnili do deklice, ki je pomivala posodo.

In nekaj trenutkov pozneje sta šli obe po rebri nizdoli proti Čurnovim. A Francka je čutila, kako jo zebe. Drobni zobki so ji šklebetali in treslo jo je kakor v mrzlici. In pri vsaki stopinji so se ji delale črne pege pred očmi. Jera je šla precej hitro in komaj jo je dohajala. No, naposled sta prišli do Čurnovih.

„Francka, imaš skledico?“

„O da —. Tam le!“ Sama se skoro ni mogla prestopiti, neka utrujenost se je je lotevala.

„Daj sem! Sedaj pa drži nekoliko časa, da bom vzdignila mater in ogrnila.“

Francka je prijela skledico, a je ni mogla držati. Zato jo je položila na stol. Sama pa se je oprla ob posteljo. Oprijeti se je morala.

Jera je bila dvignila mater na postelji, podložila trdo blazino, dela skledico z juho in mesom prednje na posteljo in z levico jih je oprijela, da bi ložje sedeli.

In materi je odleglo. Takoj nato so zaspali trdo. Krepka in močna juha jih je segrela . . .

„Franca! Le še drevi pridi. Mater pa pusti, naj spijo.“ Po teh besedah je bila Jera odšla. Francka je zlezla na peč in se ogrnila z veliko ruto. Bila je tako

trudna, zmučena, da je komaj prilezla na peč. In od tedaj ni več vstala.

Mati so bili ozdraveli, a Francka je bila bolna na smrt.

Prehladila se je bila, in lotila se je je davica. V enem tednu jo je vzelo.

Na odru je ležala, bleda smehljajočega obraza. Bila je bleda kakor zvončki in marjetice, ki so ležali po odru ...

Njena dušica pa je splavala nad oblake in potrkala na nebeška vrata ...

Sedaj pa srečna Francka že dobro vé, kakšna so nebesa, da nebeško veselje pač ni tako, kakor si je nekdam tako nerodno mislila, ko je bila še prav majhna.

A bila je res dobro, pridno dekletce, ki je iz ljubezni do matere, dasi nevede, dala svoje življenje ...

Številka osem.

Otroci so hiteli v tropah iz šole. Tu nekaj, tam nekaj se jih je odcepilo od množice, da se je znatno manjšala. Končno jo je mahal Vetrhov Janko sam po samotni poti domov. Naenkrat je krenil raz pota in se vsedel pod bližnjo hojo. Izvlekel je iz torbice tablico, znak učenca prvoletnika, in nekaj časa ogledoval cele vrste načrtane številke štiri, katero so se isti dan učili; nato pa je segel po gobici in izbrisal vse do zadnje

Iz okrogle puščice je iztresel črtalo ter jel skrbno in počasi pisati številko osem. Ko je bila tablica polna, pobral je svojo ropotijo in jo ubral proti domu.

Doma so sedeli oče ravno pri rezilnem stolu in obrezavali z rezilnikom ročaj za neko orodje. Janko, kojemu je plesala številka osem vso pot pred očmi, ni mogel več premagati svojega znanja. Pokazal je očetu načrtane vrste številke osem, češ, da so jo pisali v šoli. Toda opeknel se je! Oče mu niso tako hitro verjeli, ampak ga resno pogledali in vprašali: „Torej to številko ste se danes učili?“ Janko je nekako boječe prikimal. To je bilo očetu dovolj, a vendar so nadaljevali: „Tako, zadnjič ste imeli še številko tri, sedaj ste pa naenkrat preskočili na osem? To ni res!“ „Da, na to številko . . .!“ rekel je v zadregi Janko. „Lažeš!“ zavrnilo so ga oče in ostro pogledali. „Ti si se številko osem od mene navadil. V tvoji računici je številka osem zgoraj in spodaj lepo sklenjena, dočim moja številka osem zgoraj reži, kakor klešče in tvoja je prav taka. Pripoznaš li sedaj, da lažeš?“ Janko je zrl molčé v tla in prikimal.

Oče so mu prisodili nato osem gorkih s palico za osmico, s katero jih je hotel „nabarvati“; toda, ker jih je znal tako dobro posnemati, posilil jih je smeh in odpustili so mu kaznen za to pot.

Janku pa drugi pot ni več kaj tacega prišlo na misel.

Zvonovi.

Zvonijo zvonovi, zvonijo,
 Zvonijo tak mило sladko,
 Ko slavčevó bi melodijo
 Večerno mi čulo uho.

Na citrah srebrnih glasovi
 Nebeško sladkó se glasé.
 A slajše ti vbrani zvonovi,
 O mnogokrat slajše zvoné.

Krilatcev v nebeških višavah
 So spevi neskončno lepi,
 A skoro mi lepše v nižavah
 Se petje zvonov teh glasi.

Zato, vi zvonovi, zvonite,
 Še dolgo zvonite ta spev!
 Ta spev zadovolja donite,
 Ki moje je sreče odmev!

U. Zakrajšček.

Hromi Jurij.

Ako greš solnčnega dne po naši vasi in dobro paziš na ljudi, obstalo ti bo oko nad hromim človekom, ki nosi na hrbtu koš. Ako prideš k njemu in ga pozdraviš, odgovoril ti bode: „Servus!“ in se zravnal kolikor mogoče po koncu. To je hromi Jurij. Oglejmo si ga bliže. Postave je srednje. Noge ga ne nosijo pravilno, torej mora hoditi po bergljah. Obraza nima pravzaprav nič, ker mu ga je razril rak, ki ga muči že mnogo let,

Z mladega naš Jurij ni bil hrom. Bil je čvrst deček, nekoliko preživ in to je bila njegova nesreča. Ker je bil deček nadarjen, dali so ga še dokaj premožni stariši v šolo v Ljubljano. Učil se je dobro. V veliko veselje starišev zdelal je z odliko tako imenovano „črno šolo“ in prišel je domov na počitnice. Stariši so ga bili veseli in mu izpolnili vsako željo. Takrat so se začela kolesa ali bicikli razširjati po Kranjskem. Naš Jurij je takoj prosil stariše, naj bi mu omislili kolo, da si z njim okrajša počitnice. Oče sicer ni bil takoj pripravljen, izpolniti sinu željo, toda ko sin ni odnehal in očetu dokazoval, kako je koristno tako kolo, in ko se je slednjič pridružila še mati sinu, se oče ni mogel več ustavljati in je izpolnil sinu željo. To vam je bilo drvenja po vasi in okolici! Od ranega jutra pa do poznega večera je drvil na svojem kolesu po okolici in delal večje in manjše izlete.

Nekoč se napoti v Ljubljano. Ker se je tam dolgo mudil, je proti domu gredé kolikor mogoče drvil. Nenadno se spodtakne kolo ob neko korenino ob kraju ceste in naš kolesar pade z visokega kolesa tako nesrečno, da si zlomi desno nogo in levo tako poškoduje, da se ni mogel več vzdigniti. Z obrazom je priletel na koničast kamen in si ga tako poškodoval, da je moral vsled hudih ran v bolnišnico. Tu je moral ostati skoraj pol leta in je zamudil šolo. Vrhu tega se ga je prijel še rak. Ko je mogel stopiti na noge, je šel domov v svojo rojstno vas in ostal tamkaj.

Nekaj časa je sedel doma in se bavil s knjigami. Pozneje je popustil tudi učenje in se zanemaril popolnoma. Med tem mu umrjejo od prevelike žalosti nad sinom še skrbni stariši in revež je bil na svetu sam, čisto sam . . . Naložil je na hrbet oprtni koš in šel na zimo po svetu. Spomladi se je vrnil v svojo ožjo domovino in tu ga je sprejel usmiljen kmet, s katerim sta bila s pokojnim očetom prijatelja. Toda na zimo se je zopet napotil po svetu in spomladi se je vrnil. V svoji rojstni vasi je čepel ob deževnem vremenu doma, ko pa je posijalo solnce, je nekako oveseljen šel ven in se sprehajal po vasi. Sam s seboj je vedno govoril poluglasno latinski . . . Ako ga je kedo pozdravil, mu je odgovoril: „Servus!“ in pristavil zraven še nekaj besedij, katerih pa vaščani niso razumeli. Otroci so ga spoštovali in mu niso nagajali.

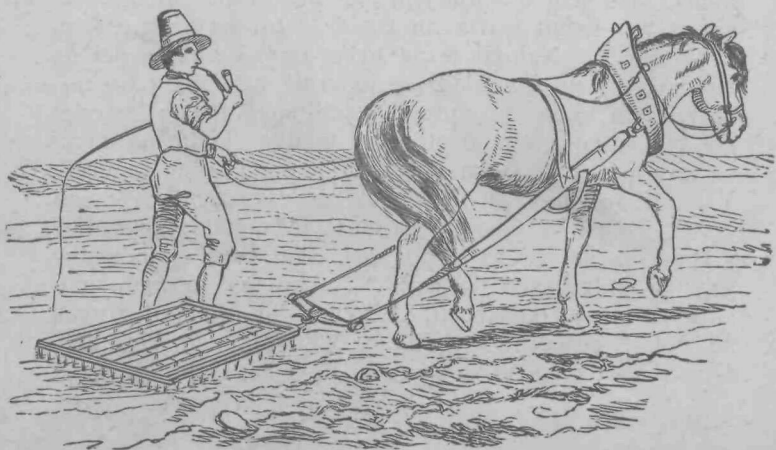
* * *

Pred nekaj meseci sem potoval po Gorenjskem in prišel v trg Ž . . . , katerega prebivalci so znani, da štejejo svoje premoženje po milijonih — „cvekov“. Stopim v gostilno in naročim nekaj jedi. V tem stopi v sobo — Jurij in na moj pozdrav mi odgovori: „Servus!“ To mu je še ostalo iz njegovega dijaškega življenja. Zanimal me je. Ko je odšel, sem vprašal krčmarja, ali pozna tega človeka. „Kaj bi ga ne poznal, tega hromega Jurija“, odgovori mi gostilničar, „saj ga pozna vsak otrok v našem trgu, tega črnošolca.“ Kmalu sem se poslovil od prijaznega Gorenjca in odšel proti Ljubljani. „Saj ga pozna vsak otrok“, donelo mi je po ušesih. Ubogi Jurij! Oj, zdravje, zdravje, — osobito še dušno. Glej, da ga ne zapraviš!

A. N.

Brana.

Brana po polju
Ruše razdira
Vranec
Škrlec kočira:
Hi, hi, hi.

Solnčece polje
Z upom ga greje;
V svitu rumenem
kmetič se smeje:
Hi, hi, hi!

Silvin Sardenko.

V mlinu.

Čvrsto.

Fr. Kimovec.

f *mf*

Kli - pe klo-pe mlin pod go-ro gre v ko-lo-pe,

f *mf* kli - pe klo - pe

f *mf* *p*

da se tre-se pod in strop. Kli-pe klop. Mli-nar

f *mf* *p*

mf

Li - pe tež-ko so-pe, da-nes vre - če vče-raj

p

sno-pe. Pridnim rokam Bog ni skop. Kli-pe klop.

p

mf *f*

Kli-pe, klope, mlin pod go-ro gre v kolope, klipe, klo-pe,

mf *f*

kli - pe, klo - pe,

kli - pe klop, kli-pe klop, kli-pe klop, kli-pe klop.

Odgonetka zastavice št. 5.

Post — kost — most.

Prav so uganili: Levec Roman, gimnazijec v Ljubljani; Kremžar Ivan, učenec v Lukovici; Preglej Hedvika, prodajalka v Trziču; Šmid Betka in Triller Marica iz V. r., Tišler Marica in Rihtarsič Alojzija iz IV. r., Porenta Bilbca III. razr. v Škofji Loki; Omladič Filip in Jož., Kramar Fr., Perger Miha in Fr., Smajs Miha, Grah Ferdo, Rak Fr., Rojnik Karol, Zagoričnik Vinc., Turenšek Alojziji, Kronovšek Fr., Plaskan Žani, Novak Ant., Korun Fr., Pečevnik Avg. in Karl, Vetršek Fr., Lešnik Jan., Kraševac Jan., Matko Blaž. Uratnik Ant., Rovšnik Ant., Dobrišek Mat., Korošec Ant., Hribernik Alojziji in Jan., Baš Vinko, Vodlak Fr., Rehar Ant., učenci II. razr. v Braslovčah; Pavlin Justina, učenka III. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani; Kunst Edvard, učenec II. r. na Polzeli; Trafenik Neža in Florijan pri Sv. Florijanu pri Rogatcu; Homan Franica in Sink Anica, učenki IV. r. v Škofji Loki; Jerovšek Mela, učenka V. razr. in Jerovšek Vladimir, učenec IV. r. na Vranskem; Novina Alojziji v Podturnu pri Toplicah; Zorko Zvonimir, Pirc Fr., Ozmec Cvetko, Korošec Boleslav, Persuh Zvonimir, gimnazijci v Ljubljani; Debenjak Marica, učenka v Materiji (Istra); Čander Alojz in Planinšek Martin, učenca v Zibiki pri Celju; Žigert Terezija v Mariboru; Blažič Fr., Dežela Fr., Hauser J. Kavčič Avg., Kos Jož., Miklavčič Alojz, Pirc Vinc., Rinaldo Lud., Svetličič Fr.; Sturm Fr., Turk Edv., Vidmar Tomo, učenci 5. r. v Idriji; Cimer Alojzija, učenka IV. r. v Kamniku; Kovačič Josipina v Pristavi pri Sv. Emi.

Rešitev naloge v 5. številki:

Š a p k e
M i h e c
A v a r i
r a v a n

Prav so uganili: Jamnik Ana in Završnik Antonija, učenki V. razr. v Škofji Loki.

Oboje so prav rešili: Slana Matej in Zadravec Jožef, učenca III. razreda v Svetinjah pri Ormožu; Grošelj Lucija, Karmelj Anica, Macher Fanci, Šubic Minka, učenke V. razr., Hajrihar Julči, Močnik Mici, Lapajne Marica, učenke IV. razr., Sadar Mirko, učenec V. razr. v Škofji Loki; Hafner M., Heidrich,

Strniša Fr., Šimnic A., učenke IV. razr. v Kramju; Jerin Alojziji, učenec v Zagorju ob Savi; Čerov Fani, Sutej Slavica, Ročeser, Ras Al., učenke mešč. šole, Stros F., Svetina Kozika, Čop Ana, Jekler Jos., Dolenc Angelica, Martinčič Angelina, Štibar Milka, Suštersič Ang., Lakner H., Kovačič Kar., učenke ljudske šole v Škofji Loki; Kocmut Lejzka in Micka, Kraševac Tonka, učenki v Mariboru, pripravničarke pri čiš. šolskih sestrah v Mariboru; Petercel M., učenka v Škofji Loki.